

د شپیلی

مینہ (مه ینہ)

په کچه گری کی

نیکوال:

ڈاکٹر مهندس حشمت اللہ «اتمر»

میاشت - خویس / کال - ۱۴۰۳

Ketabton.com

د شپېلی مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

لیکي پوهه:

سرلیک: د شپېلی مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

لیکوال: ډاکټر مهندس حشمت الله، و، اتمر،،

ابدبټور:

د پڅښتی لیزان: ډاکټر مهندس حشمت الله، و، اتمر،،

خپرنډوی:

چاپشمېر:

چاپ نېټه: میاشت غویی / کال ۱۴۰۳

ګرځنده اړیکه: +۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

برېښنالیک: atmar_hashmatullah@yahoo.com

د چاپ حقوق له لیکوال او خپرنډوی سره خوندي دي، بی اخځ

بنوونی تری د ګټي اخیستنې اجازه نه شته.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

لړلیک

چوپړی

سرلیک

- ۱..... پڅښتی.
- ۲..... بسم الله الرحمن الرحيم
- ۳..... لیکي پوهه:
- ۴..... لړلیک
- ۵..... ننتوزی
- ۷..... د یادښتونو له پاره:
- ۸..... نا انډوله (ناول، کپسه یا داستان)
- ۷۲..... د چاپ شویو کتابونو لېست
- ۷۵..... د کار لاندې کتابونو لېست
- ۷۶..... د امکان او وخت په صورت کې
- ۷۷..... د پڅښتی څټ

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

ننتوزې

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ، الْحَمْدُ لِلّٰهِ اِجْلَالًا
لِقُدْرَتِهِ، وَ لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ خُضُوعًا لِعِزَّتِهِ، وَصَلَّى
اللّٰهُ عَلٰی مُحَمَّدٍ وَآلِهِ .

بې پایه ستاینه او بې حده مننه، د هغه سپېڅلي ذات نه چې د وجود مانې او کاینات یې د انساني وجود د تکامل او د انسان له پاره د خپل سپېڅلي ذات او عبادت د حقیقت له پیژندلو پرته جوړ کړل. هغه د ذات پوهه، عالي، لوړ او ښکلي نومونه دي، او کائناتو د پیدایښت یوه حتمي لامل دی. عظمت، د ټولې نړۍ موجودیت، د ناڅاپه څخه راوتل، حق د رسېدو جوهر په یوه والي کې د اعتراف، تباهی او بې وسۍ یوه له لوړو وسیلو څخه دی.

ګرانو لوستونکو!

دا ځل مې و غوښتل چې یو بل حقیقی داستان (ناول) و لیکم کوم چې کیسه یې را ته زما ګران ملګري (ج ح) کړی ده، زما د کتابونو مینه وال یوازې انجیران نه دي او نه باید اوسي، نو ځکه غواړم ورځ په ورځ د خپلو لیکونو کې توپیر راوړم چې د هرې څانګې مینه وال په کې ډېر شي، دا کار به ما دېته اړ کړي چې لیکنې مې توپیر و لري او هم به مې مینه وال ډېر شي.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

پاکه ربه!

زموږ له پاره خپله لاره بې ستونزې کړه، تر څو موږ له تا پرته بل څوک و نه وینو او نه یې پېژنو. زموږ سره مرسته و کړه تر څو مو په وجود کې د غرور نڅبنه پاتې نه شي او د اسلام د دین له سپېڅلو بنده گانو څخه مو و بولي.

یادونه:

د نظر ټولو خاوندانو او هغه څوک چې دا کتاب لولي په ډېر درنښت هېله کېږي چې خپلې غوښتنې او وړاندیزونه د دې کتاب د بیا کتنې له پاره زما سره شریکي کړی.

Whatsapp: ۰۰۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

په در نښت
ډاکټر معمار حشمت الله اتمر

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

د یادښتونو له پاره:

- -۱
- -۲
- -۳
- -۴
- -۵
- -۶
- -۷
- -۸
- -۹
- -۱۰

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

نا انډوله (ناول، کپسه یا داستان)

د ۱۹۹۷ میلادي کال و، د افغانستان ډېری خلک د مجاهېدینو خپل منځي جگړوله کبله، هیواد پرېښو دو ته اړ شوو، جگړې به ورځ تر بلې زور اخیست، بی گناه اولس په منځ کې سوځېده او له مېنځه ته، د هرې ژبي هیواد وال له هرگود نه د گاونډیو هیوادونو ته د تگ پلانونه جوړول او هلته به د هجرت په موخه تلل.

د افغان اولس، خلک له یوې خوا یې لږې زدکړې درلودې او له بله خوا د بهرنۍ ژبې د پوهې کچه یې هم خورا لږه وه. په هیواد کې تخنیکي او مسلکي ښوونځي هم لږ او یا هم د مجاهېدو په خپل منځي جگړو کې له منځه تللي، کتابتونونه یې هم لوټ شوي او یا هم سوځېدلي و.

کار موندنه د افغانانو له پاره په بل هیواد کې خورا گران کار دی، مخصوصاً، زمونږ په گاونډیو هیوادونو کې، کوم چې یې ښه اقتصاد نه درلود او اقتصادي حالات یې تر مونږ ښه نه و، دا هیوادونه یوازې یو توپیر درلود کوم چې په گاونډیو هیوادونو کې امنیت ښه و.

په هغې وخت کې زمونږ د گاونډیانو پیسې د افغانۍ په پرتله ډیره او چټه وه، خصوصاً د پاکستان هیواد چې زر روپي یې تقریباً دولس لکه افغانۍ کېدې.

هر چا به کوښښ کوه چې له خاورې و وځي او گاونډ ملکونو ته لاړ شي، د هغوي دوی هدفونه وو:
۱. د شخړې او کورنۍ جگړو نه تېښته.

د شپېلې مینه (مه بڼه) په کچه گړی کې

.....

۲. د کار موندنه، نورو اروپایي هیوادو او امریکا ته تگ

په همدې توگه، زموږ تر دوو میلیونو ډېر هیوادوال (مهاجرین) په گاونډیو ملکونو او خاصاً پاکستان هیواد کې شپې سبا کولې او تر اوسه هم هلته د مهاجرو په توگه کار او ژوند کوي.

زموږ هیوادوال او مهاجرین، د پاکستان هیواد په بېلابېلو ښارونو کې اوسېدل، مگر ډېری یې د پېښور ښار په کمپونو کې چې د ملگرو ملتونو په مالي مرستو او یا هم د ځینو جهادی تنظیمونو په ذریعه جوړ شوي وو، خپل ژوند تېراو.

د هغو جملې نه د ناصر باغ، کچه گړی، شمشتو او نورو کمپونو نو مونه اخیستی او یادوی شو.

د پاس یاد شویو کمپونو د جملې څخه یو یې هم د کچه گړی کمپ و، څرنگه چې د نوم څخه یې ښکاري، دا کمپ د اوسېدو له پاره مناسب نه و، مگر د افغانانو له پاره چې خپل هیواد یې د کورنۍ جگړو له کبله پرینسې و، بله لاره نه درلوده، دا کمپ د یو ډاگ په شان و، ونې او شینوالی یې هم لږ و، په دې کمپ کې کومه، کومه ونه او یا د اغزو بوتې تر سترگو کېدل چې هغه هم خورا لږ و،

افغانان مجبور ول، د راشن (کوپون یا د ملگرو ملتونو مرستو) تر څنګ کار وکړي، تر څو ځان او کورنۍ ته نفقه برابره، خټینه کورگی جوړکړي تر څو چې خیمې د ژوند نه ځان وژغوري او پاکستان هیواد د دوبي لوړی تودوخي نه ځان او خپله کورنۍ وساتي.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

دوی به مجبوره ول، تر ناوخته او ډیر شاقه کارونه وکړي، کوم یې چې په خپل هیواد کې نه و کړي.

دا هغه ستونزې وې، چې افغان ډیری مهاجر به ور سره لاس او ګرېوان و.

د دې کمپ ته مخامخ، د سرک نه بلې خوا پاکستان هیواد د پولیسو بښارګوټی و، چې په اساسي توګه د معمارۍ او بښار جوړونې نقشو په پام کې نیولو سره جوړ شوی و، د هوساڼۍ ټول امکانات یې درلود او خورا زرغون (شین) و، دا بڼکلي سیمه د پولیس کالوني په نوم مشهوره وه.

څرنگه چې و ویل شو، د کچه ګری کمپ ډیر سپیره او د ژوند هیڅ آسانتیاوي یې نه درلودې، مګر ژوند په دې کمپ کې د مجبوریت په اساس و، په یاد شوي کمپ کې ډېری افغانان پښتانه (۹۵٪) او ۵٪ یې د نور ژبو یا قامونو لکه:

تاجک، ازبک، بلوچ او نورو افغانانو په کې ژوند کاوه، په دې کمپ کې یو ځوان الک د خپلې کورنۍ سره اوسېده، چې نوم یې مسافر او تازه له افغانستان څخه مهاجر شوي و.

مسافر به د ورځې کار کاوه او مازیګر ناوخته به د کمکیو ځوانانو د کریکټ لوبو ډګر ته، ته، چېرته چې نور افغان کریکټ مینه وال تلل. ده او نور خلک به د کریکټ او والیبال لوبو ځای ته را غونډېدل او په مینه به یې د لوبو څار(سیل) کاوه.

د پېښور بښار هوا د افغانستان په پرتله، ډېره توده وه. ده به په سختی سره کار کاوه، ګټه یې هم چندان بڼه نه وه، خو مجبور و د راشن تر خوا کار وکړي.

وخت تېرېده او دی هم ورځ په ورځ لوېده.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

خدای ده ته بڼه صورت او بڼایست ورکړی و، مګر اقتصادي ستونزه یې خورا ډیره وه.

د وطن حالت هم نا څرګندي لوري خوا روان و، څوک نه پوهېده چې سبا به څه وشي؟

مسافر به ورځ په ورځ دخپل کلي او هیواد سوچ کاوه او ویل به یې:

"داسې وخت به راشي چې زه بیا خپل هیواد ته لار شم، په خپلي پلارنۍ مېنې وګرځم او د هیواد دوستانو سره لوبې وکړم، خپل بڼونځي ته لار شم او په پای کې یو تکړه ډاکټر یا انجینر شم، خپل هیواد او خلکوته مرسته وکړم".

د یوې خوا تودوخه او له بلې خوا له هیواده جلا والي به ورځ په ورځ په هغه نا سمه اغېزه کوله، او زړه به یې وروسته له کاره ډیر تنګېده، مجبور و چې د وخت د تېرېدو له پاره د کریکټ او والیبال د لوبو ځای ته لار شي او خپله په کې هم برخه واخلي.

ژوند په همدا توګه تېرېده او د ده د زړه تنګوالی خورا ډېر شو. یوه د جمعي ورځ، چې هغه بازار ته تللی و، د کور له پاره یې سودا اخیسته، چې سترګې یې په یوې افغانۍ شپېلی و لګېدې.

مسافر شپېلی ته نږدې شو او ویې پوښتل:

دا شپېلی د ده ځای پیداوار ده اوکه چینایي ده.

پلورنکي و ویل:

نه!

دا د افغانستان نه یو مهاجر راوړې ده، ما ته یې راکړه چې هغه ته یې وپلورم.

مسافر پلورونکي ته و ویل:

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کي

.....

کېدای شي دا شپېلی وگورم؟

پلورونکي و ويل:

هو!

واخله!

مسافر شپېلی واخيسته، کته او پورته يې ورته وکتل، شپېلی خورا بڼکلي

و.

بيايي يوه لنډه مصرع په کي و وهله:

پلورونکي ورته و ويل:

تا مخکي شپېلی وهلي ده؟

مسافرو ويل:

هو!

لر، لر.

پلورونکي ورته و ويل:

ته ډيره بڼه شپېلی وهي!

بيا مسافر ورته و ويل:

بيه يې څو روپي (کلداري) ده؟

پلورونکي و ويل:

دا اجازه يې ده او پای بيه يې را ته يوسلو پنځوس روپي (کلداري) ويلي

ده.

هغه جب ته لاس کړ او د جب ټولي پيسې يې شمار کړي، ټولي پيسې

دري نه وي، روپي (کلداري) شوي.

بيا يې پلورونکي ته و ويل:

زما سره ټولي پيسې ۹۳ روپي پاتي دي، په نورو پيسو باندې مي کور

ته سودا واخيسته.

پلورونکي هغه ځوان ته وکتل او و يې پوښتل:

ځايي يې که مهاجر؟

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

هغه و ویل:

مهاجر یم.

بیایې و پوښتل:

په کوم ځای کې شپې تېروي؟

ځوان و ویل:

په کمپ کې اوسېږم.

بیایې و پوښتل:

یواځې یې او که کورنۍ دې هم درسره ده؟

هغه په ځواب کې و ویل:

له کورنۍ سره اوسېږم.

بیایې زیاته کړه.

په کوم کمپ کې اوسېږي؟

ځوان و ویل:

د کچه ګری په کمپ کې اوسېږم.

پلورونکي په خندا شو او ویې ویل:

ډیر بڼه!

هلته زما ملګري هم شته،

زمرک خو به پېژني؟

مسافر و ویل:

هغه ترکان زمرک ښيي؟

پلورونکي و ویل:

هو!

هغه زما ملګری دی.

هغه کله ناکله په پور سودا اخلي او کله چی پیسې تر لاسه کړي، بیا

زما پور راوړي.

مسافر و ویل:

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

زه هم کولای شم چې تاته د شپېلی اتیا روپی در کرم او نورې پیسې به
کله چې پیسې تر لاسه کرم، تاته به یې راوړم.
پلورونکي و ویل:
سمه ده!

دا ده شپېلی در سره واخله!
کله چې پیسې دې لاس ته راغلي، ماته او یا هم زمرک ته یې ورکړه،
ماته رسېږي.
مسافر شپېلی واخیسته، خپل پند یې په شا کړ، د پلورنکي نه یې خدای
پاماني واخیسته او د بازاره ووت.
هغه مخ په کور روان شو، یوه گری وروسته خپل خټین کور ته و
رسېد.

پند یې په کور کې کینود او حمام ته دننه شو.
کوزه یې را وخیسته، کومه چې له اوبو ډکه وه، اودس یې وکړ بیا
جومات لوري ته روان شو.

د لمانځه وروسته، بېرته کورته ستون شو، شپېلی یې واخیسته او د
واسکت په جب کې یې کینوده او د کور نه د باندې شو.
وړاندې لار او په لاره کې یې خپل ملگری ولید، هغه سره یې روغیر
وکر له روغیر نه وروسته یې هغه ته و ویل:
ما نن یوه شپېلی واخیسته کومه چې زمونږ یو هیواد وال له هیواده
راوړی وه او د پلور له پاره یې، زمرک ملگري ته ورکړې وه.
زما هم شپېلی خوښه شوه او دهغه نه می په پلور واخیسته.
ملگري یې و پوښتل:
څنگه یې پر تا باور وکړ؟
هغه و ویل:

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کې

هغه له مانه ډیرې پوښتنې وکړې او له پوښتنې نه څرگنده شوه چې د
کچه گری کمپ کې ژوند کوم او زمرک هم پېژنم.
بیا مې له جبه پيسې و وپستې، ومې شمېرلې، ټولې يې دري نوي روپۍ
وې.

ما هغه ته و ويل چې:

اتيا روپۍ به يې اوس درکړم او نورې يې به وروسته درکړم.
خیر یوسي، هغه هم و منله او شپېلی مې ترې واخيسته، خدای مهربانه
دی، کوم وخت چې پيسې مې لاس ته راغلي، هغه ته به يې و رکړم.
بیا ملگري يې ترې و پوښتل:

ته شپېلی وهلی شي؟

هغه و ويل:

هو!

بیا يې ملگري و ويل:

پیل کره!

هغه په شپېلی وهلو پیل کړ.

ملگري يې و ويل:

بیشکه!

زنده باد!

زما در باندې يقين نه راته.

ته خو په رښتیا بڼه شپېلی وهې.

هغه و ويل:

ما په افغانستان کې هم شپېلی وهله

نو ځکه پرې پوهېږم.

بیا يې شپېلی بس کړه.

د جب نه يې دسمال و وپست او شپېلی يې پرې پاکه کړه او د واسکت
په بغل جب کې يې کېښوده او په خبرو اترو يې پیل کړ.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

په لاره کې روان ول، د هغه غره او د دې غره خبرې یې کولې.
هغوی د لوبو ډګر خوا ته روان ول کوم چې نږدې او شاو خوا یې پخوا
د نارنجو ونې وې.

دا د نارنجو ونې د نه پالنې له کبله وچې شوې وې او د وخت په تېرېدو
سره سیمه په تش ډاګ اوښتې وه.

افغان مهاجر هم د لوبو له پاره کوم بڼه ځای نه درلود، ناچاره ول چې
هلته لار شي او خپل وخت تېر کړي.

له یوې خوا د هوا تود والی، له بلې خوا بې کسې، مهاجرت، له هیواده
جلا والی، بې کورې او بې کاري دا هغه ټول شیان ول چې زمونږ
افغانان ور سره مخ ول.

دوی په خبرو بوخت ول چې د څو ځوانانو څنګ ته نږدې شول، هغوی
په کرېکټ لوبو بوخت ول.

دوی ورته نږدې شول او سلام یې واچاوه.
لوبغاړو سلام ته یې علیکم او ویې ویل:

ستړی مه شي!

په خیر راغلي!

راحي!

زمونږ سره په لوبه کې برخه واخلي، زمونږ ملګري نن لږ دي.
د هغه ملګري و ویل:

سمه ده.

دا دی واسکت می دلته کېږدم.

هغه واسکت کېښود.

او ملګري ته یې و ویل:

راخه!

ته هم راشه!

ملګري یې و ویل:

د شپېلې مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

زه په کریکت نه پوهېږم، څنگه لوبه وکړم؟

هغه ځواب ور کړ:

دا لوبه آسانه ده!

مونږ د هغوي سره د توپ په نیولو کې مرسته وکړو، هم به سپورت شي او هم به لږ وخت تېر شي.

هغه و منله.

خپل واسکتې یې له ځانه و یوست، د ملګري واسکت تر خوايي کینود او د لوبو ډګر ته ننوت.

ده به کله یوې او کله بلې خوا د توپ پسې منډې وهلې، بیا به یې توپ و نیو او بل کس ته به یې وا چاوه.

وخت تېر شو او هوا هم لږ تیاره شوه، لوبغاړو پرېکړه وکړه چې لوبه ودروي.

هغوي لوبه ودروله او ټول هغه ځای ته روان شول، چې دهغوي جامي وي.

لوبو ډګر په دو رو سپېره ول، خپل کالې یې وڅنډل، د لوبې وسایل یې سره واخیستل او خپلو کورونو لوري ته روان شول.

هغوی هم دواړو خپل واسکتونه واغوستل او د نورو سره یو ځای د کمپ لوري ته روان شول.

مسافر ډېر سترې شوی و، ځکه توپ په سې یې ډېرې منډې وهلې وي. هوا تیاره کېده او لوبو ډګر هم کمپ ته نږدې کېدل.

د ماښام د لمانځه آذانونه تر غوږو کېده او دوی هم خپله چالاکي ډېره کړه، تر څو چې د جمعې وخت ته ځانونه ورسوي.

هغوی کمپ ته ورسېدل، چا چې اودس درلود، جومات ته د لمانځه له پاره ننوتل او چا چې اودس نه درلود خپلو کورونو ته لاړل تر څو اودس بیا لمونځ وکړي.

مسافر هم خپل هستوګنځای ته ننوت تر څو اودس بیا، لمونځ وکړي.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

هغه ډیر ستړی و، ځکه چې نن یې ډېرې منډې وهلې وې او خورا
تېزې شوی هم و.

خور ته یې غږ کړ:

ته لږ چای دم کړه، زه به اودس بیا لمونځ وکړم.

خور یې ځواب ور کړ:

سمه ده وروره!

ته تر څو چې اودس او لمونځ کوي زه تاته چای دمه وم.

بیا مسافر و ویل:

خیر یوسي خوري!

هغه ځټینه کوزه واخیسته او له اوبو نه یې ډکه کړه.

بیا حمام ته ننوت، اودس یې وکړ، بیا څپرې ته نږدې شو.

خپل ځادر یې واخیست، اوار یې کړ او د ماښام لمونځ یې وکړ.

خور یې ولید چې مسافر لمونځ خلاص کړ، تازه شین چای یې ورته
راوړ.

هغې مسافر ته په پیاله کې چای واچوه او ویې ویل:

خوره در ته راوړم؟

مسافر و ویل:

هو!

لږ ګړه راوړه، ډېر تېز یم.

هغې ژر ګړه راوړه او مسافر په چای څښلو پیل کړ.

د مسافر د کورنۍ نور غړي هم را ټول شول، لوی پوزی یې اوار

کړل، تړتک یې پرې کیننودل او بالښتونه یې هم راوړل.

خور یې مسافر ته و ویل:

پاسه وروره!

پر تړتک کینه!

ته نن ډیر ستړی شوی یې، تا ډېرې منډې وهلې دي.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

.....

ورور یې له خایه پاڅېد او پر تړتک کیناست، خور یې بالبنست واخیست
او د هغه تر څټ یې کینسود.

ورور یې مننه وکړه او ډیر خوشحاله شو.

څه وخت تېر شو، ماسخوتن شو.

د شپې ډوډی تیاره شوه، د لاس اوبه راوړل شوې، ټولو لاسونه
پریمنل.

دستر خوان اوار شو او کتغ هم پرې کینسودل شو.

ټولو ډوډی ته پیل کړ.

ډوډی یې و خوره او خور یې چای راوړ.

هغوي چای و څښه او مسافر هم د نن ورځې د کریکت د لوبو کیسه پیل
کړه.

ټولو ورته غور نیولی و.

بیا نارینه د ماسخوتن لمانځه ادا کولوله پاره جومات لوري ته روان
شول.

لمونځ یې په جمع ادا، بیا وروسته کورته ستانه شول.

مسافر ډیر ستړی شوی و، خپل تړتک یې اوار کړ او بالبنست یې سر
ته کینسود، خپل ځادر یې پر ځان وغور او ویده شو.

سهار وختي له خوبه وینس شو او جومات خوا ته لاړ.

لمانځه نه وروسته ستون شو، بیا یې د سهار چای و څښه او له کوره د
باندي شو.

وروسته خپل ملگري کور خوا ته روان شو چی دکار موندلو په هکله
خبري وکړي.

مسافر د ملگري کورته و رسېد.

دروازه یې و ټکوله؛

ملگری یې د باندي شو او هغه ته یې د کور راتگ بلنه ور کړه.

هغه و ویل:

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

مننه!

راځی چې چکر و وهو او و گورو، کوم کار پیدا کرو.

هغوی د سیمی هتپو خوا ته روان شول.

څه ځنډ وروسته، هغوي د سیمې بازار ته و رسېدل او یوی څپرې

لاندي د چای پلورلو هتی خوا ته کیناستل.

چایچي راغی او له هغوي نه یې پوښتنه وکړه:

شین چای راوړم که تور؟

مسافر و ویل:

شین چای.

بیا چایچي و پوښتل:

بوره راوړم که گره؟

مسافر خپل ملگري نه و پوښتل:

تا ته څه شی راوړی؟

ملگري یې و ویل:

ما ته توره گره.

بیا مسافر زیاته کړه، ملگري ته می توره گره او ما ته لږ بوره راوړه.

چایچي و ویل:

سمه ده!

لږ ځنډ وروسته چایچي چای راوړ او د دوی تر مخ یې کینود.

دوی په پیالو کې چای واچاوه او په غورو یې پیل کړ.

کله به یې ویل:

راځه چې یوه کراچی پیدا او پر هغي باندي میوه او یا هم ترکاری و

پلورو.

ملگري یې و ویل:

دا خو ډیر بڼه سوچ دی.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

.....

لومړی کوبښښ وکړو چې یوه کراچی پیدا کړو، بیا به تصمیم و نیسو
چې، څه پرې خرڅ کړو.

ملگري یې و ویل:

زما یو بل ملگری هم په کراچی گره خرڅوي، زه به له هغه څخه
پوښتنه وکړم چې، په څه کې ډېره گټه ده.

مسافر و ویل:

سمه ده.

هغوی خبرې کولې او هم یې چای څښل.

د هغوی قصې خوږې لکه شکرې وې.

بیا د چایچي شاگرد راغی او له هغوي نه یې پوښتنه وکړه:

بل چای راوړم؟

د مسافر ملگری و ویل:

نه!

بس ده.

بیا هغوي خپلو نکلو ته دوام ور کړ.

وخت تېر او غرمه نږدی شوه، مسافر گری ته وکتل او ویې ویل:

اوه!

یولس بجې شوې.

د غرمې ډوډی وخت ورسپد.

ملگري یې و ویل:

هو!

راځه چې کور ته لاړ شو، په لاره کې به لږ یخ واخلو او کور ته به
یې، یوسو.

هغوي له ځایه پا څپدل او کور خواته روان شول.

لومړی مسافر د ملگري کور ورسید او هغه مسافر ته و ویل:

راځه!

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

.....

غر مه له ما سره تېره کړه!
بیا مازیگر به لوبو ډگر ته یو خای لار شو.

هغه و ویل:

مننه کوم.

زه په کور کی څه کار لرم، بیا به مازیگر خپله شپېلی واخلم او لوبو
ډگر ته به لار شم.

ملگری یې و ویل:

سمه ده!

ستا خوبښه!

مسافر خدای پامانی واخیسته او خپل کور خواته روان شو.

هغه کور ته د ننه شو او تر څپرې لاندې کیناست.

بیا یې خپل پلان شوي کار، سر ته ورسو.

مازیگر شو او مسافر هم خپله شپېلی واخیسته.

هغې ته یې وکتل او بیا یې د واسکت په جب کی کیننوده او له کوره د
باندي شو.

هغه لوبو ډگر خواته روان شو.

لومړی یې د والیبال ننداره وکړه بیا وروسته تر تیاره کېدو، مخ په
پولیس کالوني، روان شو.

دا خای خورا ښکلی او ډیر شین (زرغون) و.

هغه د سرک نه وا وښت، یوی پولې ته نږدې او تر ونې لاندې کیناست.

شپېلی یې له جبه و وېسته او په غږولو یې پیل کړ.

هغه ډیره بڼه شپېلی وهله او په شپېلی کی به یې دا سندره ویله:

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان
سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان
سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

برو با یار بگو یار تو آمد
گل نرگس خریدار تو آمد
گل نرگس خریدار تو آمد

برو با یار بگو چشم تو روشن
همان یار وفا دار تو آمد
همان یار وفا دار تو آمد

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان
بیا که بریم به مزار ملا ممد جان

سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان
سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

بیا ای یار که مجنون تو هستم
خراب لعل میگون تو هستم
خراب لعل میگون تو هستم

نمی بوسم لب پیمانه ای می
پریشان و جگر خون تو هستم

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

پرشان و جگر خون تو هستم

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان

سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

سر کوی بلند فریاد کردم

علی شیر خدا را یاد کردم

علی شیر خدا یا شاه مردان

دل نا شاد ما را شاد گردان

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان

سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

علی شیر خدا دردم دوا کو

مناجات مرا پیشی خدا کو

چراغ های روغنی نظر ته میتم

به هر جا عاشقه دردش دوا کن

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان
بیا که بریم به مزار ملا ممد جان
سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان
سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

او کله به یې هم دا پښتو سندرې غږوله، کومه چې د هیواد په هکله
او حماسي سندرې وه.

دا وطن ودان وطن
دا د لوی افغان وطن
دا په مونګه ګران وطن
خاوره د غیرت ده زلزلې لري طوفان لري
غرونو کی بازان لري
خاوره د غیرت ده زلزلې لري طوفان لري
غرونو کی بازان لري

ستا	په	لورو	غرونوکې
شور	دې	په	سیندونوکې
مینه	یې	په	زرونوکې

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

ستا	په	لورو	غرونوکې
شور	دې	په	سیندونوکې
مینه	یې	په	زرونوکې

بنګاري یې دغرو اوچت سرونه د اسمان سره
ننګ او د ایمان سره

بنګاري یې دغرو اوچت سرونه د اسمان سره
ننګ او د ایمان سره

دا	وطن	ودان	وطن
دا	د	لوي	وطن
دا	په	مونګه	وطن

خاوره د غیرت ده زلزلې لري طوفان لري
غرونو کی بازان لري

خاوره د غیرت ده زلزلې لري طوفان لري
غرونو کی بازان لري

اوسي	افغانان	په	کې
نسل	قهرمان	په	کې
واړه	سربازان	په	کې

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

اوسې	افغانان	په	کې
نسل	قهرمان	په	کې
واړه	سربازان	په	کې

بنګاري يې دغرو اوچت سرونه د اسمان سره
 ننگ او د ایمان سره
 بنګاري يې دغرو اوچت سرونه د اسمان سره
 ننگ او د ایمان سره

دا	وطن	ودان	وطن
دا	د	لوي	افغان وطن
دا	په	مونګه	ګران وطن

خاوره د غیرت ده زلزلې لري طوفان لري
 غرونو کی بازان لري
 خاوره د غیرت ده زلزلې لري طوفان لري
 غرونو کی بازان لري

مسافر به تر ماښام ناوخته شپېلی وهله او یوازی به ناست و.
 بیا به د کور خوا ته روان شو.
 دا کار، ده ته عادت وګرځېد او هر ماښام به خپل ټاکلی ځای ته ته،
 ځکه چې داسې زرغون (شین) ځای په سیمه کې نه و.
 هغه به کله ناکله پښتو لڼدی او سندري هم غږولې.
 څرګنده ده چې، د شپې له خوا غږ تر ډیرو لري ځایونو، تر درې سوو
 مترونو نه هم لري ځي.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

.....

دا راز د هغه د شپېلی غږ تر پولیسو کورونو پوری هم ته او د نږدې ودانۍ خلکو هم کولای شو واورې.

یوه ورځ د یو لوی افسر لور د ودانۍ بالکن ته و وته او د شپېلی غږ یې تر غوږو شو.

هغه څو دکیکې (دقیقې) ودرېده او شپېلی ته یې غوږ ونيو.

د شپېلی غږ خورا په زړه پورې و.

هغې دې خوا او هغې خوا، وکتل او څوک یې تر سترگو نه شو.

څو دکیکې ودرېده بیا د شپېلی غږ بند شو.

هغې گری ته و وکتل او وخت یې له ځانه سره بند کړ.

بیا بېرته کوتې ته د ننه شوه.

سبا ماښام بیا په هماغه ټاکلي (بند شوي) و وخت و وته او د شپېلی غږ یې واورید.

ډېره خوشحاله شوه او د شپېلی و هلو تر پایه هلته ودرېده.

بله ورځ لږ وخته له کوتې و وته او د شپېلی و هلو منځ وخت یې و موند.

بیا به ورو ورو خپل وخت بدل او مخ کی به راوته تر څو چې د شپېلی و هلو پیل وخت یې و موند.

مسافربه هم په ټاکلی وخت راته، د شپېلی په و هلو به یې پیل کاوه، په خپل وخت به یې شپېلی ته د پای ټکی ایښود او کور ته به ته.

هغه نه پوهېده چې د شپېلی غږ تر هستوگنو کورونو پورې ځي.

مسافر عادت کړ چې، هر ماښام به هلته ځي.

د افسر لور هم په ټاکلي وخت له کوتې بالکن ته وته او د شپېلی غږ ته کیناسته، تر څو چې پای ته و رسېږي.

مسافر به کله نا کله چېرته ته او یا یې په وادونو کې گډون کاوه، په داسې ماښام به نه توانېده چې هغه ځای ته لاړ شي او شپېلی و وهي.

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه گری کې

.....

مگر جلی به هر ماښام په ټاکلي وخت بالکن ته وته او د شپېلۍ وهلو انتظار به یې کاوه.

هغه ورو ورو د شپېلۍ په غږ مینه (مه ینه) شوه.

که چپری کوم خای ته به له کورنۍ سره تل، کوبښن به یې کاوه چې ځان ماښام بېرته، کورته ورسوي تر څو د شپېلۍ وهلو غږ ورنه تېر نه شي.

کله به هم د دوستانو کور کې پاتې کېده، شپه به پرې ښه نه تېرېده او تر سهاره به یې د شپېلۍ د غږ سوچ کاوه.

یوه ورځ هغې له ځانه سره سوچ وکړ:

دا سړی به څوک وي؟

مگر هغه نه پوهېده چې شپېلۍ وهونکې، مسافر او افغان مهاجر دی. ماښامی شپېلۍ وهل دوام پیدا کړ.

وخت به تېرېده.

یوه ورځ چې کورنۍ یې په کور کې نه وه، له ځانه سره یې تصمیم و نیوه چې دا شپېلۍ وهونکې پیدا کړي او هغه د نږدې وگوري.

تر هغه پوښتنه وکړي چې دا شپېلۍ یې د چا نه زده کړي او ولې دلته شپېلۍ وهي؟

ستونزه یې څه ده؟

آیا مین (مه ین) شوی دی؟

د کوم خای څخه دی؟

او داسې نورې پوښتنې یې په زړه کې تېرېدې.

لږ ځنډ وروسته یې تصمیم و نیو چې یو لنډ لیک ورته واستوي او پوه شي.

یو څه یې په لیک کې ولیکل، بیا لاندې کته شوه.

د خپلې خوږنې کور خوا ته لاره او دروازه یې و ټکوله.

د خوږنې کوشني ورو، دروازه خلاصه کړه او سلام یې ورکړ.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

هغې سلام ته وعلیکم و وایه او پوښتنه یې وکړه:

نازی په کور کې ده؟

هغه و ویل:

هو!

هغه په کور کې ده.

بیا جلی هغه ته و ویل:

هغې ته غږ کړه.

هغه و ویل:

سمه ده!

اوس دستي!

الک کور ته د ننه شو او خپلې خور ته یې غږ کړ.

نازی دروازي ته راغله او له خور ږني سره یې روغېر وکړ.

نازی هغې ته د کور ننوتو بلنه ورکړه.

دوی کور ته د ننه شوي، سم دلاسه جلی کاغذ و ویست او نازی ته یې

و ویل:

دا کاغذ خپل ورور ته ورکړه، چی شپېلی و هونکي ته یې ورکړي.

نازی پوښتنه وکړه:

کوم شپېلی و هونکی؟

جلی زیاته کړه، دلته کوم څوک هر ماښام شپېلی و هي.

نازی و ویل:

هو!

زه هم کله، کله د شپېلی غږ اورم.

په رښتیا چې هم بڼه، خوره او په زړه پوري شپېلی و هي.

بیا یې جلی ته و ویل:

مینه شوې خو به نه یې؟

جلی و ویل:

د شپېلې مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

نه!

یوازې غوړم چې و پوهېږم.

څوک او ولې شپېلې وهي.

نازی خپل ورور ته غږ او ورته یې و ویل:

دا کاغذ واخله، شپېلې وهونکی پیدا کړه او ورته یې ورکړه.

بیا جلی زیاته کړه.

ور ته و وایه ځواب یې ولیکه او سبا دا وخت به یې له تا نه واخلم.

الک و ویل:

سمه ده.

بیا خور یې و ویل:

دا موضوع له ځانه سره وساته او چاته به یې نه وایي.

الک و ویل:

سمه ده!

لیک یې واخیست او له کوره بهر شو.

ډېر وګرځېد تر څو شپېلې وهونکی ومومي کړي.

الک شپېلې وهونکی وموند او کاغذ یې ورته ورکړ.

الک بیرته کور ته روان شو.

شپېلې وهونکی کاغذ خلاص کړ.

تیاره وه،

لیک، بڼه نه لوستل کېده.

له ځایه پاڅېد او یوې روښانه کوڅې ته نږدې شو، تر څراغ لاندې

ودرید، تر څو لیک ولولي.

په لیک کې لیکل شوي و:

سلام و علیکم!

کولای شم تا له نږدې و وینم؟

وروسته هغه لیک په جب کې کیننود او کور خوا ته روان شو.

د شپېلې مینه (مه بڼه) په کچه گری کې

.....

کور ته ورسید.

دشپې دودۍ یې و خوړه، وروسته یې لمونځ بیا ویده شو.
سهار شو.

ورځ د تل په څېر تېره شوه.
مازیگر شو،

بیا یې کاغذ را واخیست او د سوال په ځواب کې یې ولیکل:
هو!

ولې نه!

کوم ځای چې ته، ټاکي.

کاغذ یې جب ته کړ، شپېلې یې واخیسته، د تل په څېر یې واسکت په
جب کې کیننوده او له کوره و وت.

بیا د خپلې خوبني ځای لورې روان شو.
ځای ته ورسید.

بشپېلې یې له جبه و ویسته او په وهلو یې پیل کړ.

جلی چې د شپېلې غږ واورید، له کوره کته شوه او خپلې خوررني
(نازی) کورته لاړه.

گوري چې د نازی ورور لوبې کوي.

هغه نږدې شوه او د نازی ورور ته یې په غوږ کې و ویل:

کولای شي چې هغه شپېلې وهنوکي څنگه لار شي؟

هغه و ویل:

هو!

ستونزه نشته.

بیا جلی و ویل:

لیک ترې واخله او هغه به نازی ته ورکړی.

بیا نازی به یې ماته راکړي.

الک و ویل:

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

سمه ده!

الک شپېلی و هونکي پسي او جلی کورته لاره.
الک شپېلی و هونکي ته ورسید او سلام یې ورکړ.
مسافر سلام ته وعلیکم و ویل:
بیا یې کاغذ له جبه و ویست او الک ته یې ورکړ.
الک هم کاغذ واخیست او کور خواته روان شو.
الک کورته ورسېد.

د کور مخ ته، ملگرو یې انتظار کاوه.
بیا هغه خپلو ملگرو ته و ویل:
زه کور ته خم او ژر بېرته راخم.
تاسو لوبې پیل کړئ.

کوشنیانو لوبه پیل کړه او الک کور ته د ننه شو.
نازی ته یې غبر کړ.
هغه په پخلنځی کی وه.

هغې و ویل:

دلته راشه!

پخلنځي ته!

هغه پخلنځی ته د ننه شو او کاغذ یې نازی ته ورکړ.
الک د کوره د باندی شو او ملگرو سره یې لوبې ته دوام ورکړ.
شپه تېره شوه او سهار شو.

نازی له کوره و وته او خورږني کورته لاره.
ور یې وټکاوه.

خورږنه یې دروازه خلاصه کړه او نازی ته یې د کور راتگ بلنه
ورکړه.

نازی کور ته ننوته او اوسېدو (سالون) کوټي ته د ننه شوه، پر څوکی
کېناسته.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

خوررني يې د شیدو چای راوړ او نازی ته يې مخامخ پر میز کېښود.
نازی مننه وکړه بیا لږ وروسته يې کاغذ هغې ته ورکړ.
هغې کاغذ خلاص او لوست.
هغه خوشحاله شوه.

نازی هم د شیدو چای و څښه او کور ته لاړه.
جلې په سوچ کې وه،
څه وخت؟

کوم ځای د لیدو له پاره وټاکي؟
څو ورځې تېرې شوي.

بیا جلې تصمیم و نیو چې له الکه نظر واخلی او هغه مناسب ځای د
لیدو له پاره وټاکي.

بیا يې بل لیک ولیکه، هغې و غوښتل چې د نازی د ورور په ذریعه
يې شپېلی و هونکي ته ورسوي.
ورځ په سختې تېره شوه او ماښام شو.

جلې لیک واخیست او د نازی کور ته روانه شوه،
هغه کور ته ورسیده، دروازه يې وټکوله.
نازی دروازه خلاصه کړه.

جلې لیک نازی ته ورکړ او ورته يې وویل:
ورور ته دې ورکړه چې، شپېلی و هونکي ته يې ورسوي.
نازی هغې ته د کور د ننوتو بلنه ورکړه.
جلې و ویل:
مننه کوم.

اوس څه کار لرم، بیا به سبا راشم.
جلې خپل کور ته لاړه او نازی هم دروازه وتړله.
لږ وروسته د نازی ورور راغی، نازی ورته لیک ورکړ.
بیایې و ویل:

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

دا لیک شپېلی و هونکی ته ورسوه.

او ورته و وایه چې خُواب یې و لیکي.

هغه و ویل:

سمه ده!

الک روان شو، شپېلی و هونکی ته ورغی او لیک یې ورته وسپاره.

الک بېرته راغی.

مسافر لیک خلاص او ولوست.

بیا یې شپېلی په جب کی کپښوده او کور ته روان شو.

کورته ورسېد.

د شپې پوډی یې وخوره، د لمانځه نه وروسته خپل خوب خای ته لار،

سر یې پر بالښت کینود او سوچونه یې پېل کړل.

کله به یې ویل:

وبه لیکم چی د هغې ونې لاندې، چېرته چې زه شپېلی وهم.

بیا به یې سوچ کاوه چې، هلته کومه ستونزه منځ ته را نه شي، ځکه

چې هغه خای د پولیسو هستوگني (کالوني) خای دی.

سهار شو.

شپه یې په سوچونو کی تېره کړه.

وروسته د سهار د چای څښلو څخه، له کوره و وت او سرک خواته

لار تر څو یو مناسب او د پولیسو د هستوگن خای نه لري او د کچه

گری کمپ ته نږدی، کوم روښانه خای و مومي.

څو ساعته یې تېر کړل .

اخوا او دېخوا یې نظر اچوه تر څو لڼد خای و مومي.

د روغتون د لیدو سره یې بڼه سوچ ور په برخه شو.

په زړه کی ډېر خوشحاله او وپي ویل:

دا دی، خدای بڼه خای وښود.

د شپېلې مینه (مه بڼه) په کچه گری کې

که چا پوښتنه وکړه، ورته به و وایم چې، دلته د رنځور پوښتنې له پاره راغلی يم.

دا د حضرت صبغت الله مجددی روغتون و.

مسافر روغتون ته د ننه شو او د روغتون په انگر کې و گرځېد، بیا وروسته د باندي او کورته لاړ.

د غرمې دوډی یې په خورا خوشحالی سره وخوړه او د څیرې سیوری ته کیناست.

مازیگر شو، هوا هم مخ په تیارېدو او ماښام نږدې شو.

مسافر له کوره و وت او د خپل ماښامي ځای لوري ته روان شو.

ټاکلی ځای ته ورسېد او د پولې په سر کیناست.

کاغذ یې له جبه و ویست او لیکنه یې پیل کړه.

ويي لیکل:

زما له نظره، مناسب ځای د لیدو له پاره د حضرت صبغت الله مجددی روغتون دی، کوم چې له ما او تا لیدو له پاره ډیر مناسب ځای دی.

دا ځای ستاسو له کورونو نه لرې او ماته لږ څه نږدې دی.

او که ته، تر ما کوم غوره ځای ټاکي، زه به هرو مرو درځم.

لیک یې په جب کې کېښود، شپېلې یې و وېسته او په وهلو (غږولو) یې پیل کړ.

جلی چې د شپېلې غږ واورید، له کوره بهر شوه او د نازی کور خوا ته روانه شوه.

د نازی د کور مخې ته یې د هغې ورو ولید، کوم چې په لاس کې یې د چرگي هگی وې.

الک نږدې شو او جلی ته یې سلام ورکړ.

هغی سلام ته وعلیکم و ویل:

بیا یې د نازی ورور ته و ویل:

کولای شي چې د شپېلې وهونکي څنگ ته لاړ شي؟

د شپېلې مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

الک و ویل:

هوا!

اول به هګۍ کورته ورسوم بیا به لار شم.

جلی مننه وکړه او خپل کور ته روانه شوه.

الک هګۍ کورته یوړی او بېرته و وت.

الک د شپېلې و هونکې خوا ته لار.

هغه شپېلې و هونکې ولید.

سلام یې ورکړ،

مسافر ډیر خوشحاله شو، او سلام ته یې علیکم و ویل، بیا یې زیاته

کړه چې:

دا لیک هغې جلی ته ورسوه.

هغه و ویل:

سمه ده!

رایی کړه!

مسافر لیک ورکړ.

الک لیک واخیست او کور خوا ته روان شو.

کورته ورسید او لیک یې نازی ته ورکړ.

شپه تېره شوه، سبا شو.

نازی د خوررني کور ته ورغله، په لاره کې جلی د نازی مخې ته

راغله.

هغوی روغېر وکړ، نازی لیک هغې جلی ته وسپاره، د هغې نه یې

خدای پاماني واخیسته او بېرته، کورته راغله.

جلی لیک ولوست، ډېره خوشحاله شوه.

د شپې یې خوب و نه کړ، سهار شو، بیا یې تر ماښامه انتظار وکړ.

تاکلی وخت په نژدې کېدو او د جلی زړه په رپېدو شو.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

هغه له کوره و وټه، ریکشا کې کښاسته او روغتون خوايي حرکت وکړ.

لږ ځنډ وروسته هغه روغتون ته ورسېد او له ریکشا کته شوه.

دروازې نه، انګر ته د ننه شوه او تر یوې ونې لاندې ودرېده.

په دې وخت کې، مسافر هم انګر ته ننوت او د شاوخوا په لیدو یې پیل کړ.

ډیره سخته شېبه وه.

ځکه دوی یو بل نه پېژندل، نه هم په هغه وخت کې موبایل ټیلفون و، چې د هغه په وسیله یو بل پیدا کړي.

څه وخت تېر شو چې سترګې یې پر یوې بڼکلی جلی ولګېدې.

داسې معلومه چې د چا انتظار کوي.

مسافر څو دیکي خپل ځای کې ودرید او د هغې په ننداره شو.

جرات یې نه کاوه چې هغې ته نږدې او ترې پوښتنه وکړي .

هغه هم نه پوهېده، کوم څوک چې د هغې ننداره کوي، هماغه شپېلی وهونکی دی.

یو څه وخت تېر شو، په یاد یې راغی چې شپېلی له جبهه وباسي او په لاس کې یې ونیسي.

که چېرې هماغه جلی وي، پوهېږي چه زه یم.

شپېلی یې له جبهه و وېسته او په لاس کې یې ښکاره و نیوه.

په دې وخت کې د جلی، شپېلی ته پام شو، هغه پوه شوه چې دا هماغه شپېلی وهونکی الک دی.

هغه ته یې اشاره وکړه چې نږدې را شي

هغه نږدې شو او جلی ته یې سلام ور کړ.

هغې هم سلام ته وعلیکم و ویل .

مسافر د هغې مخې ته ودرید او ویې ویل:

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کي

تا غوښتل چې له ما سره وگوري؟

هغې و ويل:

هو!

ما غوښتل.

بيا مسافر و ويل:

اورم!

څه دې ويل؟

الک ډير ښکلی و، خدای پاک ورته ښايست او ښه ځواني ورکړی وه،

جلی د الک تر اغېزې لاندې راغله او زړه يې په ډبه هاري شو.

ژبه يې بنده، بنده شوه او ويې ويل:

د کوم ځای يې؟

هغه و ويل:

د افغانستانه راغلی يم.

هغې و ويل:

نوم دې څه دی؟

هغه و ويل:

مسافر!

بيا يې وپوښتل:

چېرې ژوند کوي؟

هغه و ويل:

په کمپ کي.

بيا يې و پوښتل:

په کوم کمپ کي؟

مسافر و ويل:

د کچه گری په کمپ کي.

مسافر هم د جلی تر اغېزې لاندې راغی.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

ځکه هغه هم بنکلي او پښتنه پیغله وه.

بیا جلی و پوښتل:

څه کار اوبار کوي؟

هغه و ویل:

وزګاریم، کله ناکله په میده یې کې مزدوري کوم، بیا مازیګر د لوبو
ننداره ته ځم، ما بنام راحم د ستاسو ودانیو ته څېرمه شپېلی وهم او خپل
غم پرې لري کوم.

جلی موسکې شوه او هغه ته یې و ویل:

ته بنکلي شپېلی وهي!

زه ستا د شپېلی د اوریده له پاره کوټي نه بالکن ته وځم، تر پایه یې
اورم، کله چې ته شپېلی بنده کړي، بیا پوهېرم چې ته کور ته ځي.

ما سوچ کاوه چې ته پېښوری یې،

اوس پوه شوم چې ته مهاجر او افغانی یې.

په دې وخت کې ګڼه ګڼه ډېره شوه او جلی له هلکه خدای پاماني
واخیسته او د شفاخانې نه د باندې شوه.

جلی ریکشا ودروله، په هغې کې کیناسته او کور لوري ته روانه شوه.
الک په خپل ځای کې ولاړ و، هغې په سې یې کتل تر څوچې له
دروازې و وته.

مسافر ډېر په سوچ کې شو، او په زړه کې یې و ویل:

عجیبه پېښه وه!

هیڅ نه پوهېرم!

بیا یې و ویل:

د پېښې نه، تېښته نشته!

څه چې د خدای رضا وي.

بیا له دروازې نه و وت او په پېښو کور لوري ته روان شو.

جلی هم کورته ورسیده، زړه یې بی کراره و.

د شپېلې مینه (مه بڼه) په کچه گری کې

.....

سهار د شیدو چای خوړو نه وروسته خپلې خوړنې کورته ورغله، د هغه الک په هکله یې خپلې خوړنې ته کیسه وکړه او زیاته یې کړه: هغه ډېر بڼه، جگ ځوان او بڼکلی و، مگر هغه مهاجر دی، د کچه گری په کمپ کې، اوسېږي.

خوړنه یې په خندا شوه او ویې ویل:

شپېلې و هونکې دې خوښ شو؟

هغې و ویل:

هو!

بیا جلی و ویل:

ما سوچ کاوه چې هغه به زمونږ هیواد وال وي، هغه مهاجر و.

بیا خوړنې یې و وېل:

څنگه په سوچ کې شوي؟

لکه چې الک دې ډیر خوښ شو؟

هغې و ویل:

زه خو د هغه په شپېلې وهلو مینه شوي وم.

بیا خوړنې یې و ویل:

او س په هغه مېنه شوي؟

هغه موسکې شوه او ویې ویل:

نه!

هیڅکله!

هغه یو مهاجر دی.

زه یوازې د هغه په شپېلې وهلو مېنه شوي يم.

خوړنې یې و ویل:

وگورو!

بیا خوړنې یې غږ کړ:

څه سوچ کوي؟

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

چای دې سور شو.

هله!

چای دې و څښه!

هغې پیاله واخیسته او سور چای یې و څښه.

بیا له ځایه پاڅېده او خوررني ته یې و ویل:

زه کور ته ځم.

خوررني یې هغه تر دروازي ورسوله، دروازه یې خلاص او دباندې شوه.

جلی کورته لاړه، هر ماښام به یې د شپېلی غږ په مینه اورېده او تر پایه به بالکن کی ناسته وه.

څه وخت تېر شو، د هغې په زړه کی د هلک مینه پیدا شوه، هغې به کوبښن کوه چې هغه له زړه وباسي، یوازي د شپېلی د غږ په اورېدو قناعت وکړي.

الک هم د جلی په اړه سوچ کول پیل کړ او له ځانه سره به یې ویل:

زه او هغه جلی!

هیڅ امکان نه لري.

مسافر د شپېلی وهلو ته دوام ور کړ.

ورو، ورو د هغه په زړه کی د جلی مینه پیدا شوه.

کوم وخت چې جلی د شپېلی غږ واورېد، زړه به یې په ډبه هاري شو، د هلک ځواني به ور په یاده شوه او له ځانه سره به یې وپل:

څومره بڼه ځوان، څومره با ادبه، خپل رښتیا یې و ویل، او و نه یې غوښتل چې ما ته دروغ و وايي.

وخت تېر شو.

جلی و غوښتل چې بیا د هلک سره و وینی.

لیک یې ولیکه، د خوررني ورور ته یې ورکړ، چې شپېلی وهونکی

ته یې ور کړي.

د شپېلۍ مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

الک هم لیک شپېلۍ و هونکې ته وسپاره.

مسافر لیک واخیست او وپې لوست.

بیا یې په پای کې ولیکل:

سمه ده!

ماښام!

همالته!

روغتون کې!

په انګر کې!

تر ونې لاندې!

بیا یې لیک الک ته ورکړ او وپې ویل:

دا دی!

دا بیرته جلی ته ور کړه!

الک لیک واخیست او روان شو.

جلی په بالکن کې ناسته وه .

هغه د خوررني د ورور په انتظار کې وه چی کله به راشی؟

الک له ورايه څرګند شو.

هغه خوشحاله شوه او دروازي خوا ته لاړه.

مخکې تر دې چې هلک دروازه وټکوي، هغې ور پرانیست او ودریده.

الک ورسپد.

جلی اخوا دخوا وکتل.

څوک نه ښکارېده!

الک ته یې و ویل:

راکړه!

الک، لیک ورکړ او روان شو.

جلی دروازه وټرله.

پخلنځي ته لاړه.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

لیک یې خلاص کړ او ویې لوست.
بیا یې بې اختیاره د الک ځواب بڼکل کړ؛
لیک یې څیرې کړ تر څو، بل څوک یې و نه ویني او د هغې په راز
پوه نه شي.

سبا ماښام د وعدې سره سم، روغتون ته لاړه.
د روغتون انګر ته د ننه شوه، سترګې یې په مسافر ولګېدې، زړه یې
په ډبه هارو شو، مسافر هم تر ونې لاندې ولاړ و.
هغه هم د مسافر په زړه کې خوږه شوه.
بیا جلی مسافر ته نږدې شوه.

سلام یې ورکړ،
مسافر، دهغې سلام ته وعلیکم و ویل.
بیا د جلی، پوښتنې پیل شوي.

څو کسه په کور کې اوسېږی؟
څو وروڼه او خوښې لري؟
په افغانستان کې د کوم ځای یاست؟
روزگار مو په هیواد کې څنگه دی؟

.....

او داسې نور.
مسافر به هم، ورته رښتیا ویل.
بیا جلی مسافر ته و ویل:
مننه کوم.

کله نا کله به دلته سره وینو!
مسافر و ویل:

سمه ده.

کومه ستونزه نه شته،

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

بیا جلی خدای پاماني واخيسته او کور ته روانه شوه.
مسافر هم لږ وخت وروسته کور خواته روان شو.
د دوی مینه به ورځ په ورځ ډېرېده او لیده کاته یې هم ډېرېدل.
دا لیده کاته به یې د هفتې په منځ کې و.
مینه یې خورا ډېره شوه.
جلی دې ته اړ شوه چې مسافر ته و وایي له هغې نه ریبیاري وکړي.
مسافر دا موضوع له خپلې مورې سره شریکه کړه.
مو ریبې ور نه پوښتنه وکړه؟
دا جلی څوک ده؟
هغه و ویل:
پښتنه ده؟
بیایې و ویل:
د افغانستان د کوم ولایت نه ده؟
مسافر و ویل:
د افغانستانه، نه ده.
مور یې و پوښتل؟
د کوم ځای ده چې پښتنه ده خو د افغانستانه نه ده؟
هغه زیاته کړه،
موري!
هغه د پېښور پښتنه ده،
پوهېرې چې پښتون، غټ تېر دی .
د انگریزو دسیسو له کبله یې پښتانه په دوی برخو و وېشل، تر څو
خپلو موخو ته ورسېږي.
مور یې ویل:
هو!
مور به مې راته ویل؛

د شپېلې مینه (مه بڼه) په کچه گری کې

بیا یې و پوښتل:

جلی چپرته اوسپړی؟

هغه و ویل:

په پولیس کالوني کې اوسپړی.

مور یې و پوښتل:

هغه څنگه، هلته اوسپړی؟

مسافر و ویل:

هغه د پېښاور د ښار د یو لور پوري افسر لور ده.

مور یې و ویل:

توکي کوي او که رښتیا وايي؟

مسافر و ویل:

رښتیا وایم.

بیا مور یې و ویل:

دې سره څرنگه آشنا شوي؟

مسافر خپله کیسه د شپېلې وهلو نه پیل کړه.

مور یې حیرانه او هکه پکه شوه.

بیایې و ویل:

مونږ مهاجر یو او دوی مینست دي،

همدا راز مونږ یې وسوه او دوی شتمن خلک دي، پلار یې هم د

پولیسو جگ پوری افسر دی.

امکان نه لری!

بیا مور یې پوښتنه وکړه:

تا د خپل ژوند کیسه ور ته کړی ده؟

مسافر و ویل:

هو!

ما ورته ټوله رښتیا ویلي ده.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

د خپل ژوند، کورنۍ، ورونو، خویندو، روزگار، په کمپ کې ژوند کول، ټول مې ورته رښتیا ویلي دي.

مور یې بیا په سوچ کې ډوبه شوه او ویې ویل: خه وکړم؟

مسافر و ویل:

دا موضوع نن شپه د پلار سره مې شریکه کړه.

هغې و ویل:

سمه ده.

مسافر په سوچ کې له کوره و وت.

شپه شوه.

د مسافر پلار هم سترې، ستو مانه کور ته راغی.

د شپې د ډوډۍ نه وروسته، هغې د مسافر پلار ته، ټوله کیسه وکړه.

د مسافر پلار هم هک پک پاتې شو.

د مسافر مور ته یې و ویل:

ټوکې کوي او که رښتیا وايي؟

هغې و ویل:

رښتیا وایم.

مسافر هیڅکله دروغ نه وایي.

د مسافر پلار و ویل:

خه و کړو؟

هغې و ویل:

اړینه ده چې د جلی کور ته ریباري لار شو.

بیا د مسافر پلار و ویل:

مونږ خو مهاجر او بی وسي خلک یو، خه هم د ولور له پاره نه لرو،

دا کار به څنگه شي؟

د مسافر مور و ویل:

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

خدای مهربانه دی.

که چیرې هغوی و مني، زه به هیواد ته لاړه شم او پلارنۍ پاتې ځمکه به و پلورم.

ته خو هسي هیواد ته تلۍ، نه شي.

ځکه چې دولت به دې بندي کړي.

د مسافر پلار و ویل:

هو!

سمه ده!

خدای وکړي!

بیا د مسافر پلار و ویل:

انتظار به وکړو چې مسافر راشي او د هغه نه د جلی د اوسیدو پته واخلو.

لږ وخت تېر شو او مسافر کورته راغی.

پلار یې پر هغه غږ کړ:

دلته راشه!

هغه هم څپري ته نږدې او سلام یې واچوه.

مور او پلار یې وعلیکم و ویل.

پلار یې و ویل:

دلته کینه!

مسافر کیناست.

پلار یې د جلی په هکله و پوښتل؛

هغه هم رښتیا ځوابونه ورکړل.

بیا یې و ویل:

کله او څوکسه کولای شو د جلی کور ته لاړ شو؟

مسافر و ویل:

سبا به د جلی نه پوښتنه وکړم چې څه وایي؟

د شپېلې مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

پلار یې و ویل :

سمه ده!

بیا هر څوک خپل د خوب ځایونو ته لارل او بیده شول.
سهار شو بیا غرمه او وروسته ماښام شو، مسافر د جلی سره په ټاکلي
ځای کې ولیدل او ترې پوښتنه یې وکړه:

هغې و ویل:

لومړی به ستا مور او پلار راشي.

بیا به ټول شیان روښانه شي.

مسافر و پوښتل:

کومه ورځ؟

هغې و ویل:

د جمعي په ورځ،

په دې ورځ به زما پلار په کور کې وي.

مسافر و ویل:

سمه ده!

زه به مې خپل پلار او مور ته و وایم.

د جمعي په ورځ به زما مور او پلار، ستاسو کور ته ریباري راشي.

جلی په مسکا او په زړه کې خوشحاله شوه.

بیا یې سره خدای پاماني واخیسته او هر څوک خپل کور ته روان
شول.

ورځې تېرې شوې او جمعه ورسېده.

مسافر او جلی په زړونو کې ډېر خوشحاله وو، سوچ یې کاوه چې دا

هوکړه به ډېر ژر تر سره شي او دوی به پرته له کومې وېرې سره

لیده کاته وکړي.

ماسپینین شو او مسافر خپلې مور څنگ ته نږدې او ویې ویل:

پلار مې په دې وخت کې څه شو؟

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

هغې و ویل:

د جمعي لمونځ ته تلې دی، او س به راشي.
په همدې وخت کې د هغه پلار کور ته دننه شو، مسافر خوشحاله شو
او د پلار مخې ته لاړ.

لومړی یې سلام ورکړ او بیا یې د هغه لاسونه مچو کړل.

پلار یې سلام ته وعلیکم او د هغه سره یې مچو کړ.

بیا یې مسافر ته و ویل:

کولای شو لاړ شو؟

هغه و ویل:

هو!

ولې نه!

بیا هغوی درې واړه له کوره و وتل:

سړک ته نږدې شوو، یوه ریکشا یې ودروله او په کې سپاره شوو.

ریکشا موخې ته ورسېده او هغوی د ریکشا نه پلي شو.

بیا مسافر و ویل:

زه به تاسو د هغې تر کوره لارښونه وکړم بیا به زه بېرته راشم او

د هغې غټې ونې لاندې به د تاسو انتظار وکړم.

هغوي و منه،

بیا هغوي د جلی کور خوا ته روان شوو.

مسافر د جلی کور له ورايه وښود او خپله یې بېرته ټاکلی ځای لوري

ته روان شو.

هغوي کور ته نږدې شوو،

جلی هم په بالکن کې ولاړه او د ریبیاری انتظار یې کاوه.

هغوی دروازه وټکوله او جلی منډه کړه، دروازه یې خلاصه کړه،

لومړی یې سلام ورکړ او بیا یې وپوښتل:

څوک او د چا سره مو کار دی؟

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

.....

هغوی و ویل:

میلمانه یو، میلمانه مو په کار دي؟

هغې خپلې مور ته غږ کړ او ویې ویل:

موریې!

میلمانه دي.

مور یې دروازي ته راغله او هغوی ته یې د ناستي (سالون) کوټي ته

لارښونه وکړه، هغوی کوټي ته ننوتل.

موریې و ویل:

پلار ته دي غږ کړه!

ته د شیدو چای جوړ کړه، کوم وخت چې ما و ویل، بیا هغه راوړه.

مور یې په کیسه پوه وه او جلی هغې ته کړي وه.

دوی په خبرو پیل کړ.

بیا یې جلی په هکله د ریبیاری غوښتنه وکړه.

د جلی پلار د الک په هکله څېړنی پیل کړي، له خبرو نه روښانه

شوه چې هلک د افغانستان او دلته مهاجر دی.

هغه د مهاجرو په یوه کمپ کې ورځي او شپي تېروي.

په همدې وخت کې جلی د اوسیدو(سالون) کوټي ته نږدې او تر

دروازې شا ودرېده، تر څو د خپل پلار خبرې واورې چې د هغې په

هکله څه پرېکړه کوي.

خبرې خورا تودې وي.

مگر د جلی د پلار زړه نه و، په پایله کې یې پرېکړه وکړه چې هغوی

ته د نه منلوځواب ورکړي.

د جلی مور ډېر کوښښ کاوه چې دا ریبیاري بلې ورځي ته پرېږدي

تر څو د جلی او د هغې ماما گانو سره مشوره وکړي.

مگر د جلی پلار د هغې خبره وا نه وږېده او هغوی ته یې د نه منلو

ځواب ورکړ.

د شپېلې مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

په دې وخت کې جلی په ژړا شوه او د دروازې نه لرې او خپلې کوتې ته روانه شوه.

د مسافر پلار، مور هم له ځایه پاڅېدل او وپې ویل: که بیا بله ورځ راشو، ستاسو نظر څنگه دی؟ هغه و ویل:

زما یوه خبر او هغه هم پخه خبر ده.

مونډر او تاسو سره ډېر توپیر لرو، دا کار نه کېدونکی دی.

د مسافر پلار او مور ډېر خواښیني شوو او د جلی د کوره و وتل:

هغوي د ونې خواته روان شوو، کومه چې مسافر ورته بنودلې وه، و نی ته نږدې شوو او مسافر د خپلې مور او پلار مخي ته ورغی او خوشحاله بنکارېده.

مسافر خپلې مور او پلار ته سلام ورکړ، وپې ویل: څنگه شو؟

هغوی سلام ته وعلیکم و وایه او وپې ویل:

کار خو ونه شو.

د جلی پلار راضي نه دی، زیاته یې کړه چې هېڅ خبره نه مني او وایي:

سمه ده چې مونډر او تاسو سره یو قام او پښتانه یو، خو دا کار ناشونی دی.

مسافر هم خورا خپه شو.

دوی ټول مخ پر کور روان شوو.

کورته ورسېدل او څپرې خوا ته لارل. هلته کیناستل.

د کور نورو غړو ترې پوښتنه وکړه:

خوشحاله راغلی او که خپه؟

د مسافر مور و ویل:

د شپېلې مینه (مه بڼه) په کچه گری کې

خوړا خپه.

هغوي هم خپه شوو.

شپه تېره شوه.

سهار شو.

مسافر له کوره و وت او خپله پرونی کیسه یې ملگری ته و کړه:

ملگری یې هم، ډیر خپه شو.

بیا یې و ویل:

مه خپه کېږه!

خدای مهربانه دی!

جلی پر تا مینه ده.

ډیر سوچ مه کوه؛

مسافر و ویل:

زه له هغې سره خبرې کوم.

کېدای شي خپل پلار ته قناعت ور کړي.

ملگری یې و ویل:

دا سمه ده.

خو ورځې وروسته یې له جلی سره خبرې وکړي.

هغې وعده ورکړه چې ستونزه به د مور په ذریعه حل کړي.

مور یې د جلی د مینتوب کیسه د هغې پلار ته وکړه او ورته یې و

ویل:

ما هم ورته ډېر نصیحت وکړ، مگر هغه یې نه مني او پر الک ولاړه

او مینه ده.

د جلی پلار پرېکړه وکړه چې هغه پرې نه ږدی چې له کوره و وځي

او د الک سره و ویني.

پلار یې سوچ کاوه چې، کېدی شي جلی له الک سره افغانستان ته لاړه

شي.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

دا به، ده او د ده کورنۍ ته ډیره ستونزمنه خبره وي.
ورځې تېرېدې او جلی نه شو کولای الک و ویني.
دواړو به په جلا جلا سوچونه کول او د حل لارې به یې کتلې.
مسافر به خواشینۍ ښکارېده او له چا سره به یې خبرې هم نه کولې.
د مسافر چوپتیا به د هغه مور او پلار زو راوه او په سوچ کې به یې
ډوبه و.

د مسافر پلار یوه ورځ وختي ماجت ته لار، دوي کسان جومات ته
راغلی وو. هغه خپل نفل لمونځ وکړ، نا بېره یې په زړه کې وگرځېد
چې هغه موضوع د ملا سره شریکه کړی، گوندي هغه ورته کومه
لاره و مومي.

زړه، نا زړه ملا خوا ته نږدې شو او ورته یې و ویل:
کولای شم یوه شخصي موضوع در سره شریکه کړم؟
هغه و ویل:

هو!

و وایه!

هغه د مسافر د مینې او ریبیاری تگ کیسه ملا ته وکړه،
هغه و ویل:

ته سوچ مه کوه، که نصیب وي د حل لاره به پیدا شي.

ملا زیاته کړه، ویې ویل:

په هغې کالونۍ کې د جومات امام زما ډېر نږدې ملګری دی، مونږ

په یوې مدرسې کې سبق ویلی دی.

زه به لار شم او د هغه سره به مشوره وکړم.

بیا یې د جلی د کور پته واخیسته.

د مسافر پلار ډیر خوشحاله شو او کور ته لار.

مازیګر شو.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

.....

ملا د کالونی په لور حرکت کړ. یوه گری وروسته کالونی ته ورسید او جومات خوا ته لاړ. د مازیگر جمع نږدې وه، هغه هم جومات ته د ننه شو او د مازیگر لمونځ یې په جمعی سره ادا کړ. خلک د جومات نه په وتو پیل کړ. هغه هم ودرید تر څو خلک لږ او ځان ملا امام ته نږدې کړي. ورو، ورو ملا امام خواته نږدې شو. په دې وخت کې د امام ورته پام شو، هغه خواته یې منډه کړه، خپل ملگری یې په غږن کې ونیو، روغ بر یې ورسره وکړ، بیا یې دېږي خوا ته بوته او چای یې ورته وغوښت. دواړه پر کټ کیناستل او پر خبرو یې پیل کړ. بیا له ملگری یې و پوښتل: څرنگه دې خوا راغلی؟ هغه و ویل: لومړی، ستا د لیدو له پاره، بیا یوه موضوع مې درسره شریکوله، کومه چې د ستاسو کالونی پورې اړه لري. هغه و ویل: مهرباني! و وایه! هغه و ویل: زمونږ د سیمې الک او ستاسو د سیمې جلی سره مینه لري، جلی پر الک خورا مینه ده، لومړی هغه د الک په شپېلی وهلو او بیا وروسته د هغه د لیدو نه، پر هغه هم مینه شوي ده. بیا جلی خواست وکړ تر څو الک هغوي کورته ریبیار واستوی.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کي

.....

الک خپل مور او پلار د هغي جلی کورته واستوو، مگر د جلی پلار
ریباری و نه منله او ورته یې وویل:
دا خبره ناشوني ده.

هغوی ډیر خپه کورته راغلل او په اړه یې، نن دا کیسه ما ته وکړه.
ځکه نن تا څنگ ته راغلم، کېدای شي ته ورته کومه د حل لاره مونده
کړي.

هغه و ویل:

سمه ده!

د کور پته یې لري؟

هغه و ویل:

هو!

د هغي جلی د کور پته یې ور کړه.

هغه و ویل:

ملا صاحب!

زه هغه بڼه پېژنم.

هغه د سیمې ستر پولیس دی، زه به ورسره خبرې وکړم، بیا به تاته
احوال درکړم.

ماښام نږدی شو او ملا له خپل ملگري نه د تگ اجازه واخیسته او
کمپ لوري ته روان شو.

څو ورځې تېرې شوې، د ملا ملگری کمپ جومات ته راغی او خپل
ملگری سره یې وکتل.

بیا یې ورته و ویل:

ما د هغي د پلاره سره وکتل او ماته یې هم، د نه ځواب راکړ.

اوس یوازی یوه لاره شته،

هغه لاره د پښتنو په منځ کي د جرگي لار ده، کوم چي پښتانه ته د
منلو وړ ده.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

.....

راځی چې د مسافر د پلار سره خبرې وکړو او یوه د جمعی ورځ وټاکو او د جلی پلار کور ته جرگه لار شو، گوندې لاره اواره شي. په همدې خبرو کې د مسافر پلار هم ورسید، ملا امام ورته بلنه ورکړه چې، نږدې کېږي.

هغه هم نږدی کیناست او په گده سره یې فیصله وکړه، تر څو د جلی کور ته جرگه ولېږي.

په جرگه کې به څلور ملایان، څلور د کمپ سپین ږیري او د هلک پلار به وي.

دوی، وخت یې د جمعی ورځ و ټاکله.

د کالوني ملا امام ته یې وظیفه ورکړه تر څو د جلی پلار سره د جرگې او وخت په هکله معلومات شریکه کړي.

د کالوني ملا امام خبره و منله او د وعدی سره سم د جلی پلار سره یې و لیدل او د جرگې د وخت او موضوع په هکله یې، هغه ته ټول معلومات ورکړل.

جمعه را ورسیده او د جرگې غړی تیار شوو او د کالوني په لور یې حرکت وکړ.

هغوی یوه گری وروسته یادې سیمې ته ورسېدل او د جلی د کور په لور یې گړندي گامونه واخیستل.

کور ته نږدی شوو.

د کچه گری ملا امام، نورو ته و ویل:

ورونو!

نن به دا موضوع په بڼه بنان او د دواړو کورنیو په گټه تمام کړو، تر څو چې پاپلې ته نه یو رسېدلي، له کوره به نه وځوو.

ټولو دا خبره و منله.

وروسته ملا امام و ویل:

بسم الله!

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

.....

دروازه و ټکوی.

د هلك پلار د مخه شو او دروازه يي وټکوله.

د جلی پلار دروازه خلاصه کړه او میلمنو ته يي بڼه راغلاست و وایه. بیا يي له ټولو سره روغېر و کړ او هغوی ته يي د ناستي (سالون) کوټي ته بلنه ورکړه.

د جلی پلار د شیدو چای فرماینت ورکړ.

د جرگي غړو په خبرو پیل کړ او ويي ويل:

مونږ ټول يو قام او پښتانه يو، اړينه نه ده چې يو تر بله ځان پورته وگڼو، بڼه خبره به داوي چې نن يوي بڼي پاپلي ته ورسېرو.

خبری اوږدی او د شیدو چای ورسېد.

د کچه گری ملا امام و ويل:

مونږ تر څو چې پاپلي ته ونه رسېرو، نه چای څښو او نه به له کوره وځوو.

بیا يي زیاته کړه.

مونږ ټول د جلی د میني په اساس راغلي يو که چېری دا کار ونه شي ، دا به ډېرې بدې پاپلي و لري.

د جلی پلار په سوچ کې ډوب شو، په یاد يي راغی چې يوه شپه د هغي لور تصميم نيولی و چې ځان وژنه وکړي.

بیا د جلی پلار و ويل:

دومره چې تاسو بڼه خلک یاست او جرگه مو را غوښتي ده د پښتنو د جرگي په اساس تاسو خبره په يوه شرط منم.

بیا د کالوني ملا امام غږ کړ:

و وایه کوم شرط؟

هغه و ويل:

که چېری تاسو له ما سره موافقه کوي، هغه دا چې، الک به له واده وروسته همدلته پاتي کېږي، زه د جرگي سره موافقه کوم.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

.....

د مسافر پلار و ویل:

دا به د مونږ له پاره ډېر سخت کار وي، بڼه به وي چې د الک سره مشوره وشي.

ټولو و منله او ويې ويل:

دا بڼه کار دی.

بيا د جلی پلار و ویل:

اوس د چای په څښلو پیل کړئ.

خبره لنډه او پای ته نږدې شوه.

هغوی چای و څښو او خوشحاله شوو.

بيا دې کچه گری ملا امام و ویل:

اوس به څه کوو؟

د جلی پلار و ویل:

تا سو د مسافر سره خبرې و کړئ، مونږ به د کوژدې دسمال او پتاسي تيارې کړو.

بيا د جرگې را تگ ته اړتيا نه شته، څو کسه نارينه او بڼځينه به راشي، مونږ به ورته دسمال او پتاسي ورکړو او خبره به خلاصه کړو.

بيا يې د ملا امام نه و غوښتل چې يوه د خير دعا و کړي.

هغه دعا و کړه، د کوره څخه و وتل، ټول خوشحاله شول او د الک پلار ته يې مبارکي و ويله، هر څوک خپلو کورنو خوا ته روان شوو.

د الک پلار کور ته لاړ، څپرې لاندې کيناست، د الک مور، خویندې، وروڼه هم و رسېدل، او له هغه يې و پوښتل:

جرگه څنگه شوه؟

هغه و ویل:

جرگه مو و کټله.

د ملایانو کور دې اباد وي.

د شپېلې مینه (مه بڼه) په کچه گری کې

د الک کورنۍ ډېره خوشحاله شوه او ویې ویل:

کومه ستونزه خو به نه وي پاتې شوې؟

هغه و ویل:

نه!

یوه شرط پاتې شو،

د الک مور و ویل:

بیا کوم شرط؟

مونږ کولی شو چې تر سره یې کړو؟

هغه و ویل:

هو!

دا شرط د مسافره پورې، اړه لري.

که هغه وغواړي، خبره خلاصه ده.

بیا هغې و ویل:

و دې نه ویل؛

کوم شرط؟

هغه زیاته کړه او ویې ویل:

د جلی پلار شرط کېښود، که چېرې الک د واده نه وروسته زمونږ په

کور کې پاتې کېږي، مونږ یې منو.

مور یې و ویل:

دا دې لا بله خوشحالي!

مونږ په څه خوارېو هغه لوی کړی دی، بیا به یې هغوی ته سپارو؟

پلار یې و ویل:

بس!

ژوند همداسې دی.

خدای دې مونږ په خپل امان کې و ساتي،

څه چې د خدای رضا وي.

د شپېلۍ مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

بیا د الک پلار و پوښتل:

مسافر چېرې دی؟

موریې و ویل:

هغه د باندي دی.

اوس به راشي.

دوی په خبرو بوخت وو چې مسافر کور ته د ننه شو.

هغه پلار ته نږدې شو او سلام یې وا چوه.

پلار یې علیکم و ویل،

بیا یې و ویل:

راځه لږ نږدې کېنه او هغه نږدې شو.

هغه ور ته و ویل:

د جلی پلار یو شرط لري.

مسافر و ویل:

کوم شرط؟

هغه و ویل:

وروسته له واده څخه، د خسر کور کې اوسېدل.

مسافر و ویل:

زه یې نه منم.

زه نه غواړم چې د خپل مور، پلار، خویندو او ورونو نه جلا، ژوند

و کړم.

مسافر د دې خبرو په اورېدو سره بیر خواشینی او له کوره و وت.

د خپل ملگري خواته روان شو، له هغه سره یې و کتل، ټولې تېرې

شوې خبرې یې ورته وکړې.

بیا ملگری یې و ویل:

ته د جلی سره خبره وکړه، گوندي کومه لاره ورته پیدا کړي.

هغه و منله او ماښام کور ته راغی.

د شپېلې مینه (مه بڼه) په کچه گری کې

.....

مور ته یې و ویل:
لومړی غواړم چې د جلی سره خبری و کړم، و گورم چې هغه څه
وايي؟
مور یې و ویل:
سمه ده!
څرنګه چې د تا خوښه وي.
یوه ورځ وروسته مسافر د جلی سره و کتل، او هغې ته یې د پلار
شرط و وایه.
هغه موسکې شوه او ویې ویل:
ته زما د پلار خبره ومنه!
وروسته به مونږ جلا ژوند وکړو.
مسافر و ویل:
ستا پلار نه غواړی چې مونږ جلا ژوند وکړو.
هغې و ویل:
هو!
وروسته به ټول کارونه سم شي.
اوس له پاره د هغه خبره و منه!
زه د ستا سره ولاړه یم.
مسافر خوشحاله شو، د هغې نه یې خدای پاماني واخیسته او کور ته
روان شو.
د شپې ږوږی نه وروسته، هغه د جلی سره د لیدو او د هغې زیرکتیا
خبره د خپلې کورنۍ سره، شریکه کړه.
هغوی و ویل:
څه چې د ستا او جلی په خیر وي، مونږ به یې وکړو.
یوه ورځ وروسته د الک پلار د ملا امام خواته لاړ او هغه ته د مسافر
د پرېکړې خبر ورکړ.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

.....

هغه و ویل:

څه چې د خدای رضا وي.

د جمعی په ماسپښین، هغوي څو بنځینه او نارینه تیار او د جلی کور ته یې ریبای ته واستول.

دا ځل د الک مور د شرط موافقه یې، جلی مورته و ویله، هغه هم ډیره خوشحاله شوه.

بیا نارینو په خپل منځو کی خبری اتری وکړی.

یوه گری وروسته د جلی مور د هغی د پلار په اشاره د پتاسو دسمال راوړ او د هغوی په مخ کی یې کپنود.

هغوی هم یوه انداز پیسی د افغاني رواج سره سم په مجمه کی کپنودی؛

چای یې و څښو او وروسته د پتاسو دسمال یې واخیست او خورا خوشحالی سره د جلی د کوره و وتل.

دواړو خواو ته خوشحالی پیل شوه، جلی او الک هم کولای شو چې په خپل مینځو کی بی له وېرې سره وگوري.

هغوی کوژده او بیایې واده وکړ.

الک د جلی په کور کی خپل نوی ژوند پیل کړ، مگر هره ورځ به په سختی سره تېرېده؛

هغه لومړی له هیواده جلا شو.

بی کوره په کمپ کی اوسېده، بیا د کورنی نه هم جلا شو.

څه موده تېره شوه او جلی مسافر ته و ویل:

زما زړه ډیر په تنگ دی.

بڼه به وي چې د تاسو کورته، لار شو.

الک و ویل:

سمه ده!

ته مور ته دې و وایه چې سبا مونږ د مسافر کورته ځو.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

.....

هغی د خپلی موری نه اجازه واخیسته او د مسافر کورته لارل.
هغوی ټوله ورځ الله تېره کړه او ماښام کورته ستانه شوو.
داسې به کله، ناکله د الک او جلی خپلو او خپلوانو کورونو ته میلستیا
ته تلل.

خومیاشتی تېری شوي.
په حالاتو کی بدلون راغی.
افغان مهاجر په ستنېدو پیل کړ، د الک کورنی هم هیواد ته ستنه شوه.
الک خپه بنسکارېده.
هیڅ موسکا یې په شونډو کی نه بنسکارېده.
یوه ورځ جلی د مسافر نه پوښتنه وکړه:
ولی ډېر خپه بنسکاری؟
هغه و ویل:

د هیواده جلا بیا د خسر کوره کی ژوند، د بندي په څېر دی.
جلی و ویل:
ته مه خپه کېره!
زه هم په خپله ژمنه ولاړه یم، وخت به و رسېږي او مونږ به جلا
ژوند پیل کړو.
هغه و ویل:

دا امکان نه لري.
زه خو کار اوبار نه لرم.
او په هیواد کی ویجاړ شوی کور لرم،
د کور جوړلو ته پیسې په کار دي چې مونږ یې نه لرو.
هغی و ویل:
خدای مهربانه دی.
هر څه به سم شي.
څه وخت وروسته جلی مسافر ته و ویل:

د شپېلې مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

ستاسو کلي څنگه دی، څوک په کې اوسېږي؟

هغه و ویل:

شاوخوايي شين دی، څه کوتې په کې شته او لږ، لږ ويجاړې شوي دي.

بايد جوړی شي.

هغې و ویل:

کېدای شي چې يوځل لار شو او د نږدې يې وګورو؟

هغه په خندا شو او ويی ویل:

څنگه دی د افغانستان شوق وکړ؟

هغې و ویل:

هيڅ!

يو چکر به و وهو او ستا هيواد به هم وګورو.

هغه و ویل:

سمه ده!

د مور او پلار نه دي اجازه واخله.

هغې د خپل پلار او مور نه د دوو شرطونو سره اجازه واخيسته.

- ډير به احتياط کوي چي له ماینونو نه به ځان ساتي.

- دوی شپو نه به ډېر وخت نه تېروي.

مسافر ومنله او خوشحاله شو.

يوه ورځ پلار يې خپلې لور ته و ویل:

هر وخت چې تاسو وغوښتل افغانستان ته لار شئ، ما ته و وايه چې

د تاسو له پاره د موټر بند او بست و کړم.

هغې و ویل:

سمه ده!

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

د شپې یې مسافر ته و ویل:

کېدای شي مونږ سبا وختي، تاسو هیواد ته لاړ شو.

هغه و ویل:

سمه ده!

کاشکې دې وختي ویلي وای چې، یو موټر مو تر تورخمه (طورخمه)

پورې نیولی وای.

هغې و ویل:

پلار مې د موټر بندو بست ګری دی.

هغه ګونځاخي، متیان هم راوړي دي، چې دستاسو هیواد په ګاونډیانو

یې و وېشو.

هغې نورسوغات هم راټول کړي و.

سهار شو او موټر و رسېد.

دروازه وټکول شوه، مسافر دروازي ته لاړ، دروازه یې خلاصه کړه

او ویې پوښتل:

څوک دې په کار دی؟

هغه و ویل:

زه ډرپور یم!

غواړم تاسو تر تورخمه و رسوم.

مسافر و ویل سمه ده!

اوس به مونږ کالي واخلو.

چلونکی و ویل:

کالي به تر دروازي راوړي، بیا به یې زه په موټر کې ځاي پر ځای

کړم.

جلې به مسافر ته کالی بنودل او هغه به ډرپور ته ور کول.

کالي او سوغات خورا ډېر و.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کې

.....

بیا هغوی د جلی د مور او د کورنۍ نورو غړو نه خدای پاماني واخیسته او موټر کې کېناستل، موټر حرکت وکړ. د جلی مور هم یوه کوزه اوبه یې د هغوی پسې وشیندې.

په لاره کې جلی هری خوا ته کتل، څومره چې د تورخم لوری ته نږدې کېدل، هغومره وروسته پاتې، په سترگو لیدل کېده. یوه گری وروسته هغوی تورخم ته ورسېدل او موټر یې د افغانستان د موټرو هډې خوا ته ودراره او له موټره کوز شو. مسافر و ویل:

ته کینه زه به یو موټر درېست کړم.
هغه و ویل:

نه!

د تاسو له پاره ماته پیسې راگر شوي دي.
یو مینت!

زه ژر راکم.

هغه یو موټر ته نږدې شو او هغه ته یې و ویل:

دا ځوانه کورنۍ به تر خپل پلارني کور پوري رسوي، کوم وخت چې بېرته راغلي، خپلې پیسې به دي له دي ستېشن نه تر لاسه کوي.

هغه و ویل:

سمه ده!

زه به موټر د تېلو ډک کړم او بیا وروسته به تاسوڅنگ ته راشم.

هغه لار، موټر یې له تېلو ډک کړ او بېرته ستون شو.

دریور ټول کالي په ټاکل شوي موټر کې کینودل او د موټر ډرپور ته یې څه پیسې هم و رکړې.

هغوی هم موټرته د ننه شوو، موټر حرکت وکړ.

هغوی د تورخم د لیکې وا وېنل او د افغانستان خاورې ته د ننه شوو.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

په لاره کې هرې خوا کښوالی و یچار کورونه، دېوالونه، کلا ګانې لیدل کېدې.

سرکونه هم کندی، کندی ول.

څه وخت وروسته موټر د جلال آباد ښار ته ورسېد.

ډرېور له مسافر نه پوښتنه وکړه:

اوس کومې خوا خو؟

هغه و ویل:

لږ لاره و وهه، زه به تاته د خپلې ولسوالۍ لاره و بنیم.

بیا وروسته هغوی ټاکلي ځای ته ورسېدل، مسافر ورته و ویل:

دغې خوا ته حرکت وکړه!

چلونکی هم هغې خواته حرکت وکړ او یوه ګری وروسته هغوی د

مسافر کلي ته ورسېدل.

موټر کلي ته ورسېد او ماشومانو له هرې خوا منډې وهلې.

هغوی هم له موټره کته شوو،

د مسافر مور، پلار، وروڼه او خويندې یې هم ورسېدې، هغوی ته

یې ستړي مه شي، و وایه.

هغوی کالي او سوغاتونه له موټره کته او کلا ته یې د ننه کړل.

بیا مسافر چلونکي ته و ویل:

راځه چې بلې کلا ته لاړ شو او موټر هلته ودرې، شپه به دلته وکړی،

سهار وختي به بېرته ستون شي.

هغه و ویل:

نه!

مننه کوم.

دا چې په خیر ورسېدو، د خدای شکر دی.

بیا چلونکي د مسافر سره خدای پامانی وکړه او روان شو.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

دوی کور ته د ننه شوو او د ویجاړو کوټو تر خوا کیناستل، مور یې هغوی ته تود چای راوړ او هغو هم خپل سوغاتونه او پتاسې خوا ته کینودل.

خپل او خپلوان چې به یې خبرېدل، د ناوې لیدو ته راتلل، هغوی به پېسې(رونماګي) ورکولې او دوی به ورته سوغاتونه او پتاسې.

هرې خوا به میلمانه کېدل، دوی ورځې په چټکۍ سره تېرې شوي، مسافر خپلې بڼې ته و وویل:

سبا به بېرته ستاسو کور ته لار شو.

هغې و وویل:

کوم کورته؟

مسافر و وویل:

کالوني ته،

هغې و وویل:

نوره هغه ځای ته، نه ځم.

دا مې کور دی، غواړم دلته ژوند و ګرم.

مسافر و وویل:

دلته برېښنا نشته، ښار لرې دی.

هغې و وویل:

کومه ستونزه نشته.

بیا هغه و وویل:

ستا پلار او مور به دې په غوسه شي، او کېدای شي دلته را شي.

هغې و وویل:

زه لیک، لیکم او ته به یې هغوی ته یوسي.

ما مې مور ته ویلي دي.

هغه به زما پلار ته قناعت ور کړی.

مسافر ومنله او هغې ته یې کاغذ او قلم ور کړ.

د شپېلې مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

هغې لیک و لیکه او مسافر ته یې ورکړ، ویې ویل:
دا ده!

لیک واخله او سبا وختي حرکت وکړه!
کوم وخت چې زمونږ کور ته و رسېدې، لیک به مور ته مې ور
کوي.

سهار شو!

مسافر حرکت وکړ، ماسپینین د خپلې خواښې کورته و رسېد، وروسته
له ستړي مه شي نه، خواښې ته یې لیک و رکړ، او هغه پوه شوه چې
لور یې ډېره په خبره کلکه ولاړه ده.
شپه یې وکړه، خسر یې نوکړي و.
سهار شو!

مسافر خپلې خواښې ته و ویل:

زه ځم، ته به زما خسر ته قناعت ورکړئ.

زما خوښې د تاسو د لور خوښې ده، چېرته چې هغه خوشحاله وي،
زه هم خوشحاله یم.

بیا خواښې یې و ویل:

لومړی چای و څښه بیا لار شه.

هغه چای و څښه.

د ټولې کورنۍ نه یې خدای پاماني واخیسته او دروازی خواته روان
شو.

خواښې یې و ویل:

زه به خپل مېړه ته قناعت ورکړم.

تا سو خپل ژوند کوی.

تاسو خوشحالي، زمونږ خوشحالي ده،

ته به د هغې خیال ساتي، هغه ډېره نازولي ده او کله نا کله به یې دلته
راولي.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

مسافر و ویل:

سمه ده!

مسافر د کوره و وت.

لومړی تورخم، بیا جلال آباد ښار او وروسته خپل کلي ته ور سېد.

هغوی د مینې ډک او نوی ژوند پیل کړ.

پای

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

د چاپ شویو کتابونو لېست

۱. معمارۍ افغانستان
۲. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش شفاخانه ها)
۳. راهنمود طلايي (برای اساتید انستیتوت های تخنیکي و ساختمانی افغانستان)
۴. رسم تخنیک (ګامی به سوی دنیای انجینری) جلد اول
۵. رسم تخنیک (ګامی به سوی دنیای انجینری) جلد دوم
۶. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش اداری)
۷. معماری اصیل شهر کابل (مرادخانی)
۸. معماری شهر کابل (بی بی مهر)
۹. افغانستان در قرن تکنالوژی
۱۰. زونبندی اقلیم و زلزله افغانستان
۱۱. صدقه جاریه/ دنیای انجینری
۱۲. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت جلد اول (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۱۳. داستان حقیقی با مقیاس معماری
۱۴. فرار از کشور- با تصاویر مستند
۱۵. نقش دانشمندان مسلمان در فن معماری و مهندسی
۱۶. پخسه در افغانستان
۱۷. بنیا نگذاری اولین مساجد توسط افغانها در آسترلیا
۱۸. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت جلد دوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

۱۹. منار جام – الهامی برای قطب منار
۲۰. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد سوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۲۱. جام یا کلیان (کلان)
۲۲. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد اول
۲۳. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد دوم
۲۴. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد سوم
۲۵. چپر ته چې قانون نه شته (ګډوډي د افغانستان په معماری کې)
۲۶. مېرڼه جو ما تونه ،، پخوا او نن ،،
۲۷. هله جور کو (نی پخسه – مقاوم زلزله)
۲۸. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مساجد)
۲۹. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مکاتب)
۳۰. هنر و صنعت چوب در مرادخانی
۳۱. هنر و پیشه حکاکي - زرگری در مرادخانی
۳۲. هیچ (چهل داستان واقعی)
۳۳. معماری اصیل شهر کابل
- (تشریح مورخ ۱۷ ماه میزان سال ۱۴۰۱ پوهنتون پولی تخنیک کابل)
۳۴. ۴۰- چهل
۳۵. مجنون او گلچېن (ناول به زبان پښتو)
۳۶. در جستجو (ناول به زبان دری)
۳۷. تفاوت ها تفاوت می آورد (کتاب تصویری)
۳۸. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم
(جلد اول)

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

۳۹. برف ها آب میشود
۴۰. رسم و تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد سوم
۴۱. آرزو و امید (ناول به زبان دری)
۴۲. بوډا بشکاري (ناول به زبان پښتو)
۴۳. د اسلامی معماری پیل
۴۴. نامنوني ژوي
۴۵. حیوانات شوخ
۴۶. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم
(جلد دوم)
۴۷. د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

د کار لاندې کتابونو لېست

۱. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد سوم)
۲. په اسلامي نظام کې ودانیز پرمختګ
۳. د ژرند ګری ماما مینه
۴. حشمت خان د کلا معماري
۵. د افغان هلک او آذري جلی مینه
۶. سرغندوی (ناب، مشهور) پوډري
۷. لیونی لېوه
۸. بي زده کړې پوی
۹. شپنه ادی
۱۰. کوشنی سوداګره
۱۱. سپین کارغه
۱۲. سور تنور
۱۳. خره بیزو
۱۴. بندي مرغه
۱۵. توده پرستن
۱۶. د ژوند پای

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

د امکان او وخت په صورت کې

۱. پخسه در افغانستان (به زبان انگلیسی)
۲. تاریخ معماری افغانستان
۳. حویلی های آسمان خراش
۴. ارتباط گذشته، حال و آینده در معماری
۵. استعداد، سرعت و اقتصاد در معماری افغانستان
۶. شیطان چراغ
۷. خاطره ها

lover Of flute in Kacha Gale

Written by:

Architect PHD

Hashmatullah Atmar

April / May/2024

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**